

на погребѣнъ челоуѣкъ, който възкръсна като положиха елисея въ гроба. И христосъ направи петь: Перво когато възкресилъ на днешнатѣ вдовицѣ сына во градъ наинъ, второ когато възкресилъ Гаироватѣ двѣира, трето както възкресилъ четверодневнога лазара, четвърто когато, възкръснаха много, като умра христосъ на кръста, а пето самото негово възкресеніе, което е безсмертно: зашто то сичките дрѣги седемъ възкреснали пакъ умраха, а христовото, което е осмо, остана безсмертно, тѣй и въ осмыя вѣкъ, сирѣчь: въ осматѣ хиладѣ годинѣ ще възкръснѣтъ сичките мертви, и ще станѣтъ безсмертни и не разрѣшими.

ПОУЧЕНІЕ.

Днешните рѣчи христови, които сѣ речени на онаа скорбна вдовица, която плакала умрелымъ си сынъ, предлагатъ голѣмо утѣшеніе, на сичките онаа, които плачатъ безмѣрно надъ умрелыте: зашто христосъ като гледалъ тамъ Жалостива майкѣ та плаче, умилса и рекалъ: мзачи не дѣй плака, но та не е могла никакъ да възпре своите сълзы, като гледала любезныа си сынъ мъртавъ, който былъ само единъ и нѣмала дрѣго чадо, той былъ подпорка и надежда на нейчатѣ старость. Воистинѣ голѣма милость и любовь има братъ за брата, пріатель за пріателя, и мѣжъ за женатѣ си, ама най голѣма милость и любовь има майката за чадата. За тѣй е плакала и тѣзи майка не утѣшно: каквото плакалъ нѣкога Юсифъ надъ бащѣ си Іакова и царь давидъ надъ своите сынове амнока и авесалѣма. Тѣй дѣма и премѣдрый Сирахъ „пролей сълзы надъ умрелыте“. За тѣй не е възбранено да плачеме надъ умрелыте, но само е възбранено, да не плачеме съ гласъ и выкъ, да не си диреме дрѣхите надъ мъртвыте, да не са вѣеме и да не си тѣраме космыте, тѣкызи плачь е възбраненъ: зашто прогнѣвава богъ, а да пролѣеме сълзы надъ умрелыте безъ плачь и безъ выкъ това е добро: зашто показваме милость. Както самъ христосъ плака надъ лазара своего пріателя. Тѣй трѣвъ и иіе да са прослеземе надъ умрелыте безъ гласъ и безъ выкъ и да казваме като праведнаго Іова: богъ ги даде, богъ зема, както искалъ богъ тѣй направилъ, нека бѣде хвално неговото име безкраино: зашто нѣма челоуѣкъ, кой са е родилъ да не умре, но синца ще умреме. Но много челоуѣцы има, които плачатъ и са дирѣтъ надъ умрелыте като бездѣмни, и дѣматъ: кѣде да отидеме и какво да на правиме, кой ще ни помогни, или кой ще храни тѣзи сирачета. И това ако да го правѣтъ безбожните, които не вѣрватъ чи има богъ, не е толко чѣдно, и много е чѣдно като го правиме иіе, които знаеме чи има богъ, кой-